

Matareu la gent de gana

«Els defensors de la barra lliure sempre acaben tractant els qui volem protegir el model productiu català com uns assassins indocumentats que matarem de gana els nostres conciutadans mitjançant plans quinquennals»

Cada cop que aterra una bona nova que convida a parlar del model productiu i dels sectors que generen ocupació a Catalunya, com ho són les notícies d'una possible ampliació de l'aeroport o la possible cessió de sòl públic per construir-hi una franquícia de l'Hermitage, els defensors de la barra lliure sempre acaben brandant un argument que estripa la baralla: tractar-nos als qui volem protegir el model productiu català com uns assassins indocumentats que matarem de gana els nostres conciutadans mitjançant plans quinquennals. Ens diuen que voler regular el mercat i prioritzar creixements sectorials és no entendre res: perquè l'economia no es modela, ases, l'economia es desregula. Fomentar el creixement industrial, l'economia verda o el sector de la programació? No, home! L'economia no va per aixetes, que n'ets de burro. Apa, turista a Salou i Opium, centraleta telefònica a la Torre Agbar i cap ajuda als botiguers de barri.

Em fa molta gràcia pensar que hi ha gent que creu de debò que el mercat ha de venir donat i que qualsevol intervenció que una administració pugui exercir-hi ha de ser per facilitar que tot flueixi cap on hi ha negoci, sense tenir present cap altra variable perquè clar: vols matar a la gent de gana? M'imagino un eivissenc, que ha vist com el mercat ha depredat la seva illa i l'ha saquejada paisatgísticament i cultural, havent mort de gana si hagués aplicat polítiques per evitar el creixement desmesurat mitjançant la venda de terres a inversors internacionals (a Eivissa el 1981 eren 59.000 habitants, i el 2020 ja n'eren 151.000). De quina una se n'han lliurat els eivissencs, quina fam més dura i seca els ha estalviat el descontrol turístic i urbanístic! Tant de bo passi el mateix a Catalunya.

És curiós de veure, però, com el foment teledirigit de certes indústries estratègiques és una constant arreu del capitalisme, també als països més fetitxe dels gurús del Glovo sense contracte i l'Airbnb sense llicència. Precisament aquesta setmana, al Congrés dels EUA, republicans i demòcrates s'han posat d'acord per fomentar una indústria concreta: la de la creació industrial de microxips, per tal de no dependre de la Xina i les seves exportacions de semiconductors a l'hora d'implementar tota mena de processadors. No ho deuen saber republicans i demòcrates, que no es poden prioritzar sectors econòmics concrets. Els haurem d'enviar uns quants catedràtics *barrallieristes* catalans que els ho expliquin perquè els americans estan a punt de matar de gana els seus conciutadans i no se n'han adonat. Es deuen pensar que poden fer polítiques de creixement industrial obrint una aixeta del sector que els interessa. Són ben il·lusos aquests ianquis havent invertit 250.000 milions de dòlars en un pla bolxevic indocumentat que obrirà 10 fàbriques *ad hoc* per matar de fam.

Tornant a Catalunya, no tinc clar que una ampliació de l'aeroport pensada per augmentar l'arribada de passatgers de 50 a 70 milions ens sigui massa interessant, ni que redueixi unes hores algun trajecte transoceànic rendible. A Catalunya li anava millor quan no s'emmirallava en Madrid. Si tot va de créixer, potser que ho fem bé i refem l'aeroport per poder rebre 200 milions de passatgers. En canvi, sí que tinc clar que seria molt interessant fomentar sectors concrets que descronifiquin l'atur juvenil: el percentatge d'atur català és de 12,9%, però la taxa d'atur entre joves de 16 a 24 anys es dispara fins al 33,4%. Fent política-ficció: si reduïssim l'atur juvenil fins al 10%, ens quedaria un més que potable atur global vora el 8%. Descronificació que es podria fer mitjançant inversions als sectors que susciten més interès al jovent que no pas servir cafès, com ho són tots aquells relacionats amb les indústries tecnològiques i d'economia verda (sí, molins, panells, centrals hidroelèctriques de circuit tancat, bateries, etc.), tal com el prospecte dels fons europeus Next Generation EU exigeix.



I això no són només conceptes eteris bonics, sinó que es pot materialitzar mitjançant inversions en empreses concretes d'aquests sectors, o en la formació de programadors i instal·ladors de sistemes en general i en energies verdes en particular, etc., ja que és el tipus de feina industrial i de futur que ens interessa per tal de tenir bons sous i fugir de l'estacionalitat, la precarietat, l'ofegament de subsidis públics i la devastació patrimonial que el turisme desarrollista -el nostre petroli enverinat-, genera al si de la societat.

De la mateixa manera que els americans han invertit en la seva indústria local de semiconductors perquè ho han cregut estratègicament adequat, també ho podem fer nosaltres. De la mateixa manera que els americans han renunciat als semiconductors xinesos perquè ho han cregut estratègicament adequat, els catalans també podem renunciar a un increment del negoci turístic.